K R I G O G F R E D

30. november 1944.

Kampen her hjemme har i første rekke vært ført mot alle forsøk på nazifisering. Det har vært en utpreget politisk kamp. Og det karakteristiske ved den er at vi hele tiden har stått i forsvarsstilling. Det er den passive motstands linje vi har fulgt.

Forsvarskrigen har ikke vært forgjeves. I løpet av disse 4 årene har en rekke forsøk på å lure eller true oss med på nazistiske tiltak støtt på en samlet motstand, og er blitt slått tilbake. De som har stått i første rekke i kampen, har følt stolthet over de resultatene som ble oppnådd, og utlandet hadde levord om vår faste holdning i en strid med så ulike midler.

Det er ingen grunn til å redusere betydningen av vår politiske mot - stand. Men det er et stort spørsmål om vi ikke i ly av kampen mot nazistene har latt fenomener passere som egentlig hadde krav på den aller største oppmerksomhet. Nordmenn tok fra først av altfor beredvillig arbeid på tyske anlegg, på svartebørsen røk prisene i været under henvisning til at det gjaldt å berge så mye som mulig fra tyskerne, og folk flest mente de kunne sove godt og trygt dersom de kunne si seg fri fra enhver befatning med den politiske nyordning.

Vi hadde ikke pekt på disse forhold akkurat nå, dersom det ikke hadde vært for å advare mot gjentagelse av lignende propagandiske feilgrep. Det vi trenger nå, er ikke i første rekke skildringer av tyskernes grusomhet og quislingenes dumhet. Vi begynner unektelig å kjenne dem ganske godt. Selvsagt skal vi ikke unnlate å gi et realistisk bilde av tilstandene, men vi må ikke vise fram det ene bilde så lenge at folk forgaper seg bare i det og lar forargelsen - eller skrekken - være den eneste reaksjonen. Det vi trenger, er en nøktern vurdering av tingene som bakgrunn for en aktiv innsats på det ene eller det annet område. Vi må ha lært så mye av hva andre folk har måttet gjennomgå, at vi er villige til å ta en sjanse og yde et offer. Det kan være å bære rundt "illegale" aviser eller å gi en genser til Røde Kors innsamling til de deporterte nordfra. Oppfordringen om å være forsiktige med hemmelige papirer må ikke skremme oss fra å gjøre det første, og en annonse i "Aftenposten" må ikke skremme oss fra å gjøre det siste.

Nå mer enn noen gang tidligere har alle nordmenn muligheter for å omsette en vilje til innsats i praktisk handling. De deporterte nordfra må skaffes vilkår så de kan leve en menneskeverdig tilværelse her sørpå. For så å si ingen av dem sto noen annen vei åpen enn den de nå har tilbakelagt. Den kjønnsgjerning må vi bøye oss for, og yde dem all den hjelp vi kan. Det er en selvsagt ting at alle former for nazihjelp boykottes. Men vi må ikke enda en gang stirre oss så blinde på hva nazistene gjør at vi bare sier nei til det, og glemmer å gjøre noe selv. Og det er farlig - som enkelte "illegale" aviser gjør - å understreke så sterkt at det hele er et tysk tvangsforetagende at folk mister lysten på - eller i det minste blir usikre på om det er riktig - å sette all kraft inn i hjelpearbeidet.

Vi skal reagere som politisk bevisste mennesker såvel i denne situasjonen som ellers. Men det ville være patriotisme på avveie om vi i denne situasjonen nøydde oss med å si "nei" til tysk-nazistiske tiltak, og det ville være svik i en avgjørende stund om ikke alle som på noen måte kan, gjør sitt for å hjelpe disse våre landsmenn i nød.

v v v

Livet i Paris akkurat nå.

Ukebladet New Statesmans (London) Paris-korrespondent avlegger følgende rapport(noe forkortet):

Skadene etter befrielseskampen tilsvarer ikke skadevirkningene av en eneste bombe, og Paris ligger badet i høstsolen vakrere enn noensinne.

Men befolkningen er fortvilet, ja farlig utsultet, på tross av at livsmiddeltilførslene stadig er blitt forbedret siden Paris befrielsesdag. Man oppdager kanskje ikke umiddelbart hvor underernært befolkningen er, men man blir plagsomt oppmerksom på det når man ser den forandring ens venner har undergått, eller når man deler sine magre måltider med dem som ikke har råd til å handle på svartebørsen. Forholdet kommer til å framtre enda tydligere i form av nedsatt motstandskraft mot sykdommer til vinteren.

Gass bare en time om dagen, elektrisitet i en ikke-fiksert halvtime om døgnet, kalt, usukret, svart surrogatkaffe på kafeene og ingen andre transportmidler enn den underjordiske jernbanen (der luften er uutholdelig p.g.a. de reisendes mangel på sepe og varmt vann) - alt dette er trekk av Paris, hver dag. Det bør tilføyes at ingen klager. Paris befolkning har glemt sine bekymringer - og krigen også - i gleden over den politiske gjenfødelsen.

Den politiske atmosfæren er i alminnelighet meget oppmuntrende. Det fins et dusintall daglige aviser og flere politiske grupper enn til og med i 1939, men de rivaliserende gruppenes innstilling til hverandre er så tolerant at man aldri hadde trodd at noen sånt var mulig i Frankrike. Franskmennene har lært seg å tolerere for første gangen i sin politiske historie. Innen hvert politisk parti - helt ifra kommunistene til det som fins igjen fra høyre, - møter man ikke bare enighetsappeller, men også en bestemt vilje til å holde sammen, i det minste til den økonomiske gjenoppbyggningen er gjennomført og Frankrike overalt er akseptert som stormakt.

Underhandlinger pågår om opprettelse av et politisk system som skal kontrolleres av tre eller fire av de større politiske gruppene og som skal kunne fungere uten uopphørlige regjeringskriser. De grupper det blir tale om er kommunistene, sosialdemokratene, fagforeningsbevegelsen (alle tre sterkere nå enn i 1936), de katolske demokratene (en liten men innflytelsesrik gruppe) og den franske frihetsbevegelsen, le Mouvement de Libération Nationale (MLN), den eneste store, livskraftige motstandsgruppen. Fagforeningsbevegelsen etterstrever og kommer til å få en dominerende stilling i det økonomiske livet Når målet er nådd kommer bevegelsen antakelig til å opphøre med sin "politiske" (d.v.s. sin valgpropagandistiske virksomhet). Forekomsten av både kommunister og kommunistsympatisører innenfor fagforeningsbevegelsen gjør dette uunngåelig selv om det trolig vil medføre at Albert Gazier - sekretæren i den franske landsorganisasjonen - kommer til å trekke seg tilbake fra politikken. MLN kommer etter all sannsynlighet til å smelte sammen med noen av de andre motstands gruppene.

Høyre gir et nokså utvisket inntrykk. Utenfor konsentrasjonsleirene og den ubetydelige minoritet av forskremte Petain-tilhengere som ennå befinner på frifot, finner man høyremenn bakom "Figaros" litteratursider, i general de Gaulles umiddelbare omgivelser, samt innenfor de små motstandsgruppene som går under fellesnavnet Organisation Civile et Militaire. (OCM).

Det franske høyre har blitt klok av skade: mange av dets ledere kjemper i første linje for en mer omfattende sosialisering, mens andre i høyden forsøker å bremse på en altfor hastig økonomisk omveltning.

Kommunistene - og framfor alt deres ledere - opptrer like så lojalt som en hvilken som helst annen gruppe. Litt lenger nede på rangskalaen har kommunistene bekjempet høyre og ennå lengere nede - særskilt innenfor fagforeningsbevegelsen på landsbygden og i de lokale partiorganisasjonene - fører de en ganske skruppelløs kamp om makten. Hva de engelske dagsavisene forteller om lokale kommunistiske kupp bør tas imot med kritikk. Hvor virkelige konflikter forekommer, gjelder det besettelsen av embeter som ser ut til å bli innflytelsesrike fram til nyvalgene. Kommunistene har vunnet sin største seier i Paris: de har lagt beslag på 18 av 20 byfullmektigplasser. Det fins likevel all grunn til å tro at kommunistenes skarer på nytt kommer til å samles rundt sine ledere så snart som kommunikasjonene er forbedret og sentralregjeringen har oppnådd større autoritet ute i landet.

Diskusjonen kretser nesten utelukkende omkring opprenskningens- og sosialiseringsproblemene. Alle som ikke selv står for opprenskningene, har en følelse av at man går altfor langsomt fram.

Den utenlandske iakttakeren konstaterer at det i sosialiseringsspørsmålet hersker megen mistenksomhet, men få virkelige meningsforskjeller utenfor regjeringen. Det hittil mest innflytelsesrike politiske organet, det nasjonale motstandsrådet, forsøker stadig å presse regjeringen til å gå i gang med de økonomiske reformene, og de innregistrerer hver dag en viss påtakelig framgang.

Man spør seg selv hvorfor det overhodet skal være nødvendig å presse regjeringen. Svarene er to: statsdepartementene er nedlesset i arbeid, og de er ikke helt skikket for de nye oppgavene. Meget er imidlertid gjort. Staten har overtatt kontrollen med gruppene i nord, krigsfortjenestene er konfiskert, obligatoriske bedriftsråd er opprettet. Renault- og Berliet-fabrikkene er gjort til statsbedrifter. Ytterligere er en del tiltak gjort her og der, f. eks. er sporveien i Toulouse kommunalisert. Alt dette er respektable prestasjoner.

På den annen side så utøver utvilsomt visse kretser påtrykk på de Gaulle for å få ham til å gå forsiktig fram.

Generalen synes selv å befinne seg i en avventende sinnsstemning. Vi vet etter 4 års kjennskap til ham i London, at han i stor utstrekning handler etter innstinkt. Han er utrustet med en meget fin politisk teft, og alle politikere erkjenner at han aldri har hogd i stein når han har forsøkt å fange folkeopinionen: han handler bare når han er sikker på å ha sitt folk bak seg.

Dersom de Gaulle skulle komme til å beslutte seg til å slå inn på motstandsbevegelsens linje, kommer kombinasjonen til å bli uimotstaelig, og Frankrike kommer til å gjennomgå en økonomisk revolusjon, ennå større enn den politiske revolusjon av 1789. Skulle han derimot mot formodning velge den motsatte linjen, kommer hans motstandere til å vinne den følgende kampen, fordi de kan greie seg uten ham, men han kommer til å stå maktesløs uten dem. Frankrikes sanne interesser skulle imidlertid komme til å lide ved en slik brytning.

v v v

KAMPEN FOR FREDEN.

Boligreising.

Før krigen var boligforholdene i Norge i rask bedring. Boligtettheten gikk ned, dels på grunn av nedgangen i barnetallet, men også på grunn av den bedrede boligstandard. Allikevel led mange mennesker under bolignøden. I de nordligste fylkene bodde halvparten av befolkningen i for dårlige og for trange boliger. I byene sørpå bodde mange industriarbeidere i overbefolkede leiligheter og over hele landet var boligforholdende slette for fiskere, småbrukere og skogsarbeidere.

Før deporteringen av befolkningen i Finnmark var ca. 7000 boliger ødelagt i Norge ved krigsskade. Med den systematiske ødeleggelse som nå foregår økes boligmangelen i landet i ukjent grad. Lykkes det tyskerne å få ødelagt 2/3-parter av boligene i Troms og Finnmark vokser de samlede krigsødeleggelser til ca. 30 000 boliger. Hertil kommer så det økede boligbehov som er oppstått under krigsårene på grunn av folkeveksten og de nye ekteskapene. Før krigen ble det bygget ca. 13 000 boliger pr. år i Norge. De fleste av disse gikk med til å dekke økningen i boligbehovet. Antakelig må det da ca. 5 års boligproduksjon av førkrigsomfang - eller omkring 70 000 boliger - til før vi igjen kan komme opp på samme nivå som før krigen.

Men dessuten må boligstandarden høynes, særlig i de deler av landet hvor den før var lavest. De nye boliger skal være tjenlige for flere generasjoners bruk. Krigen må ikke senke oss ned på en boligstandard som tvinger folk til en altfor sterk begrensning av barnetallet og som gir barna dårlige vilkår i oppveksten.

Det norske folket står altså når det gjelder boligsaken foran et omfattende nyreisingsarbeide som vil kreve en høy grad av offervilje også fra de deler av befolkningen som ikke direkte rammes av krigsskadene. Det vil bli nødvendig å opprettholde en streng og rettferdig boligrasjonering i flere år etter krigen. Det må nedlegges forbud mot alle former for luksusbebyggelse. Som en supplerende foranstaltning bør det antakelig legges skatt på dårlig utnyttet husrom.

Etterhvert som tyskerne forlater landet kan endel av deres barakker tas i bruk som nødsboliger. Men nybygging av barakker må begrenses til det aller nødvendigste. Det er samfunnsmessig sett en meningsløs anvendelse av arbeidskraft og byggematerialer å reise nye provisoriske boliger. Da er det bedre å bo trangt en tid i de gamle mens nye og permanente hus er under bygging.

Gjenreisingen av de ødelagte boligstrøk må sees i sammenheng med de fremtidige arbeidsmuligheter på stedet. Boligbyggingen må foregå etter planer som også omfatter industrireisingen og de andre næringer i distriktene. Den må gjennomføres ubundet av gamle og uhensiktsmessige gatelinjer og tomtegrenser. Kommunene må derfor få den nødvendige lovhjemmel til å ekspropriere byggegrunn og til å hindre at denne blir gjenstand for verdistigning.

Investeringene i boligproduksjonen må dirigeres av det offentlige gjennom en sentral huslånebank og lånene må ytes til lavest mulig rente. Dessuten må det ytes husleiestøtte til familier med lav inntekt. Støtten må stige med barnetallet.

Det må sørges for best mulig sakkyndig hjelp. Det vil nødvendiggjøre en sterk utvidelse av byggeadministrasjonen i hele landet og en øket utdannelse av arkitekter og bygningsteknikere. Også bygningsarbeiderne må få en bedre yrkesutdannelse. Ikke minst gjelder dette mange av de unge arbeidere som har vært tvangsutskrevet til de tyske anlegg. Staten må utvide forskningsarbeidet og fremme rasjonaliseringstiltak innenfor bygningsindustrien. Den industrielle fremstilling av monteringsferdige trehus("svenskehus") vil få stor betydning. Men også byenes boligproduksjon må rasjonaliseres. Ved en samfunnsmessig løsning av tomtespørsmålet må det skapes forutsetninger for stordrift på samlede områder i byenes omegn.

Hvis de store økonomiske ofre fra samfunnets side skal komme befolkningen til gode i full utstrekning må det sørges for at privat spekulasjon i boligbyggingen utelukkes. I byer og tettbyggede strøk bør boligbyggene planlegges og forvaltes av boliglag som står under statens og kommunenes kontroll og hvor leieboerne selv har ledelsen i et demokratisk samvirke. Urimelige entreprenørfortjenester må skjaltes ut. Overalt hvor det er mulig bør også selve byggevirksomheten foregå i kooperative former. Det blir en viktig oppgave for bygningsarbeidernes organisasjoner å danne kooperative byggelag.

Sammenstimlingen av mennesker i storbyenes leiekaserner er et resultat av planløsheten under den privatkapitalistiske markedsproduksjon. I fremtidens økonomiske demokrati vil folket kreve rommeligere boliger og en mere åpen og sund bebyggelse. Fremtidens bydannelser blir mindre organiske enheter av industri og boligstrøk med de nødvendige fellesanlegg, barnehager, skoler og sykehus, butikker og garasjeanlegg, forsamlingslokaler, idrettsanlegg og parkarealer. Mange av disse fellesanlegg kan først utbygges når den verste boliglnød er dekket. Men planene må legges slik at de nye boligstrøkene kan gi forutsetninger for et rikt familieliv og et allsidig organisasjons- og kulturliv. Fremfor alt må det skapes et miljø som er gunstigere for barna enn de nåværende byer.

Også på landsbygden må folk kunne nyte godt av slike fellesgoder. Boligspørsmålet henger her nøye sammen med selve landbrukets problemer. Bare når brukene har nok og drivverdig jord kan de bli lønnsomme og boligforholdene for småbrukerne bli tilfredsstillende. Ingen har en hårdere arbeidsbyrde enn husmødrene på landet. De må få bedre og varmere våningshus, innlagt vann og elektrisk strøm, gode og praktiske uthus.

Hevningen av boligstandarden i landet vil bare kunne skje hvis det lykkes oss å utvide den samlede produksjon, å øke befolkningens kjøpekraft og å gjennomføre en mere demokratisk inntektsfordeling. Men klarer vi å utnytte alle våre materielle muligheter og å gjennomføre full beskjeftigelse, kan de som nå er unge oppleve et Norge uten bolignød.

v v v

En konservativ ser på verden.

E.H. Carr, professor i internasjonal politikk ved universitet i Wales, utga i 1942 boken "Conditions of Peace". Boken vakte den største oppsikt og er hyppig blitt sitert i pressen og henvist til i nyere bøker om etterkrigsspørsmål.

Carr er lederskribent i Times, (som forleden kom med sitt 50 tusende nummer), og det skyldes hans innflytelse at denne konservative, men levende storavis allerede på et tidlig tidspunkt ble en energisk forkjemper for å øke og styrke kontakten mellom England og Sovjet.

I to artikler skal vi gjengi grunntanken i Carr,s bok. Mange vil sikkert, når de leser disse artiklene, forbauses over at Carr hører hjemme i en konservativ avis. Men dette viser bare hvilken voldsom radikalisering som har funnet sted under krigen, og at følelsen av at verden ikke kan vende tilbake til forholdene i 1939 er trengt langt inn i kretser som står fjernt både fra arbeiderbevegelsen og sosialismen.

Frihet og likhet. Carr polemiserer mot den utbredte oppfatning at samfunnene må vende tilbake til tilstandene av 1939 før de kan gå videre fram. Forholdene i førkrigsverdenen var ikke slik at det på noen måte er ønskelig å vende tilbake. Det liberale førkrigsdemokrati evnet ikke å skape et levedyktig samfunn. Førkrigsdemokratiet bygde på idealene fra den franske revolusjon: frihet og likhet, men det gjorde både friheten og likheten til et skinn.

I motsetning til det liberale demokrati stiller Carr opp kravet om "det nye demokrati" hvor ordene frihet og likhet ikke bare får en formell betydning, men også et reelt innhold. Med frihet og likhet må man etter Carr,s oppfatning først og fremst forstå økonomisk frihet og økonomisk likhet. Denne frihet og likhet kan medlemmene av "det nye demokrati" bare oppnå ved at myndighetene griper inn i alle klassers handlingsfrihet.

Statsinngrep i næringslivet. Det kapitalistiske samfunnssystem har laget sin egen ideologi på samme måte som det nazistiske har sin. En grunnsetts i den kapitalistiske ideologi er at den åpne og fri konkurranse mellom private erhvervsdrivende fører til den høyeste levestandard for "flest mulige". Carr peker på at denne fri konkurranse, som er en av hovedpilarene i den kapitalistiske ideologi, ikke lenger eksisterer. Sammen med de fri næringsdrivende er den fri konkurranse avskaffet. Og det er ikke myndighetene som har avskaffet den fri konkurranse. Det er de næringsdrivende selv. Samfunnet domineres mer og mer av organiserte interessegrupper: av monopoler, karteller og truster som deler markedene mellom seg etter en på forhånd oppgjort avtale. Carr mener at veien vi må gå, ikke er å vende tilbake til den fri konkurranse. Dette er umulig. Valget står etter hans oppfatning ikke mellom fri konkurranse og monopolisme, men mellom et privat og uansvarlig monopol og et monopol som er ansvarlig og offentlig.

Overproduksjon. Ordet overproduksjon forekom hyppig i diskusjonen omkring de store økonomiske krisene. Depresjonen skyldtes overproduksjon, ble det ofte sagt. Denne uttrykksmåte førte lett til misforståelser. Ved litt ettertanke fant man fort ut at man ennå aldri hadde opplevd noen virkelig overproduksjon. Både før, under og etter krisene levde der millioner av mennesker som ikke hadde fått sine elementære materielle behov dekket. Carr peker på at overproduksjonen alltid har vært relativ i den forstand at store lag av befolkningen ikke har hatt penger til å kjøpe det som er blitt produsert. Det ville derfor være meget riktigere å karakterisere krisene som kjøpekraftskriser istedenfor som overproduksjonskriser. Ved å stille problemet på denne måte blir det også

meget lettere å finne fram til de riktige botemidlene. Det gjelder å sikre at befolkningen alltid disponerer over tilstrekkelig med kjøpekraft(penger) til at de kan avta produksjonen. Grensene for produksjonen vil da bestemmes av de forråd av råstoffer, maskiner og arbeidskraft som står til disposisjon.

Hvordan samfunnsmedlemmene skal tilføres tilstrekkelig med kjøpekraft til at de skal være i stand til å avta samfunnets samlede produksjon av varer, gjør ikke Carr tilstrekkelig rede for. Carr synes å mene at det vil være tilstrekkelig å garantere borgerne en viss minimumslevestandard for at all produksjon skal finne avsetning og beskjeftigelsesproblemet bli løst. Det tør være tvilsomt om Carr har rett på dette punkt. Oppgaven å skape full beskjeftigelse vil antakelig kreve ganske mere vidtgående inngrep såvel i produksjonslivet som på det finansielle område, enn han synes å mene er påkrevd.

v v v

KOMMENTARER.

På Vestfronten opprettholder de 6 allierte armeene det voldsomme presset mot de tyske stillingene. I øyeblikket er kampene igjen hardest foran Rhinen ved Ruhr, og korrespondenter forteller at kampene ved Caen under invasjonen blekner ved siden av den kraftprøven som her finner sted. Noe gjennombrudd er det ennå ikke tale om på hovedfronten i nord, og britisk presse advarer mot å overvurdere betydningen av de fransk-amerikanske seirene ved Rhinen øst for Belfort. Den franske framrykningen på 50 km. i løpet av 2 døgn virket imponerende, men for det første går Sigfriedlinjen på østsiden av Rhinen helt fra den sveitsiske grensen til Karlsruhe, og for det andre er det liten mulighet for å nå fram til Tysklands livsviktige deler på dette frontavsnitt.

På sletten foran Køln skjer enhver liten framrykning på bekostning av store tap og et "lavineartet" forbruk av ammunisjon. På den 50 km. brede front som dekkes av deler av 2. britiske armé, 9. og 1.amerikanske armé(fra nord til sør) teller angriperne ca. 40 000 mann. Britene er gått over Maas ved Venlo (ved den tysk-hollandske grensen), som det kjempes innbitt om, og am. har erobret Weissweiler på autostradaen Aachen-Køln. Forøvrig skjer framrykningen mot nøkkelstillingene Düren og Jülich. Den 3. am. armé kjemper langt inne i de rike kullidistriktene i Saar-dalen og øst for elva Saar.

Det er tydelig at Eisenhower med denne offensiven har tilsiktet et avgjørende gjennombrudd. Ikke desto mindre har han på det kraftigste oppfordret am. til å produsere ammunisjon i samme tempo. Forbruket har vært større enn beregnet(foran Aachen brukte man opp det som egentlig var tenkt å vare til februar-mars neste år), og appellen må sees på bakgrunn av den nærmest panikkartede flukt fra krigsproduksjon og over til fredsproduksjon i Amerika.

Tyskerne på sin side har valt å ta hovedslaget foran Rhinen, og tross en tallmessig betydelig underlegenhet(man mener ca. 800 000 mot ca. 1,4 mill. på hele vestfronten), slåss de med en fanatisme som gjør det av med enhver legende om noen avgjørende svekkelse av den tyske soldatmoral. På alliert hold regner en med at tyskerne ennå har betydelige reserver, ikke minst av panservåpen. Men det er innlysende at den allierte overlegenhet blir stadig større, og den risiko som tyskerne løper ved å konsentrere styrkene på vestsiden av Rhinen med et overlegent flyvåpen mot seg, som kan ødelegge bruene bak dem,er meget stor. På en uke har de allierte tatt 40 000 fanger, og bombingen av bruene over Rhinen er i full gang.

I Belgia er den politiske krisen blitt så tilspisset at det lørdag 25 kom til skuddveksling mellom politi og demonstranter i Bryssel. Demonstrasjone var arrangert av landets største underjordiske gruppe,"Front del Independence" som står i sterk opposisjon til regjeringen Pierlots politikk, som imidlertid blir støttet av de britiske okkupasjonsmyndigheter.-"F.d.I." er rekruttert fra arbeiderbevegelsen, først og fremst fra kommunistisk hold. Den forfekter et program som tar sikte på en grundig sosial og politisk opprydning i landet. De ser i regjeringen Pierlot en representant for de lag innen borgerskapet som har kompromittert seg sterkest under krigen, ved svartebørshandel og ved samarbeid med tyskerne der det var penger å tjene.-Krisen i Belgia kan tenkes bli løst ved et regjeringsskifte og en endret politikk, men vel så sannsynlig er det at den britiske militærmisjon stiller makt bak regjeringen Pierlots krav om innleveringen av våpnene. Dette siste-en alliert inngripen til løsning av motsetningene [illegible] - ville være det ugunstigste som tenkes kan.